

Aquest llibre està dedicat a la
Isabelle Stevie Lucas — TP

ELS INVISIBLES

ANDANA EDITORIAL

Titol original: *The Invisible* • Publicat en anglès el 2021 per Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, Londres, WC 1X 8HB. • Text i il·lustracions © 2020
Tom Percival • Traducció: Anna Llisterrí • Revisió: Maria Carbó • © d'aquesta edició:
Andana Editorial, 2021. Av. Aureli Guaita Martorell, 18. Picassent 46220 (València).
www.andana.net / andana@andana.net • ISBN: 978-84-17497-84-2 • Dipòsit legal:
V-1855-2020 • Imprès a la Xina

Prohibida la reproducció i la transmissió total i parcial d'aquest llibre sota cap forma
ni per cap mitjà electrònic o mecànic sense el permís dels titulars del *copyright* i de
l'empresa editora.

TOM PERCIVAL

Andana
editorial

La Isabel es va posar
el seu jersei preferit.

El gel feia cargolins a l'interior de la finestra
i s'enfilava per un costat dels peus del llit.

Era molt bonic i la Isabel
sempre, sempre, es fixava
en les coses boniques.

Però no es podia negar
que també feia fred.

Molt i molt de fred.

Resulta que la família de la Isabel
no tenia diners per posar la calefacció.

La família de la Isabel
no tenia diners per a moltes coses.

Coses que algunes persones
donen per fetes.

Però la Isabel intentava
no amoïnar-se per les coses
que no tenia.

Al capdavant, la seva família i ella
tenien tot el que necessitaven...

Es tenien els uns als altres.

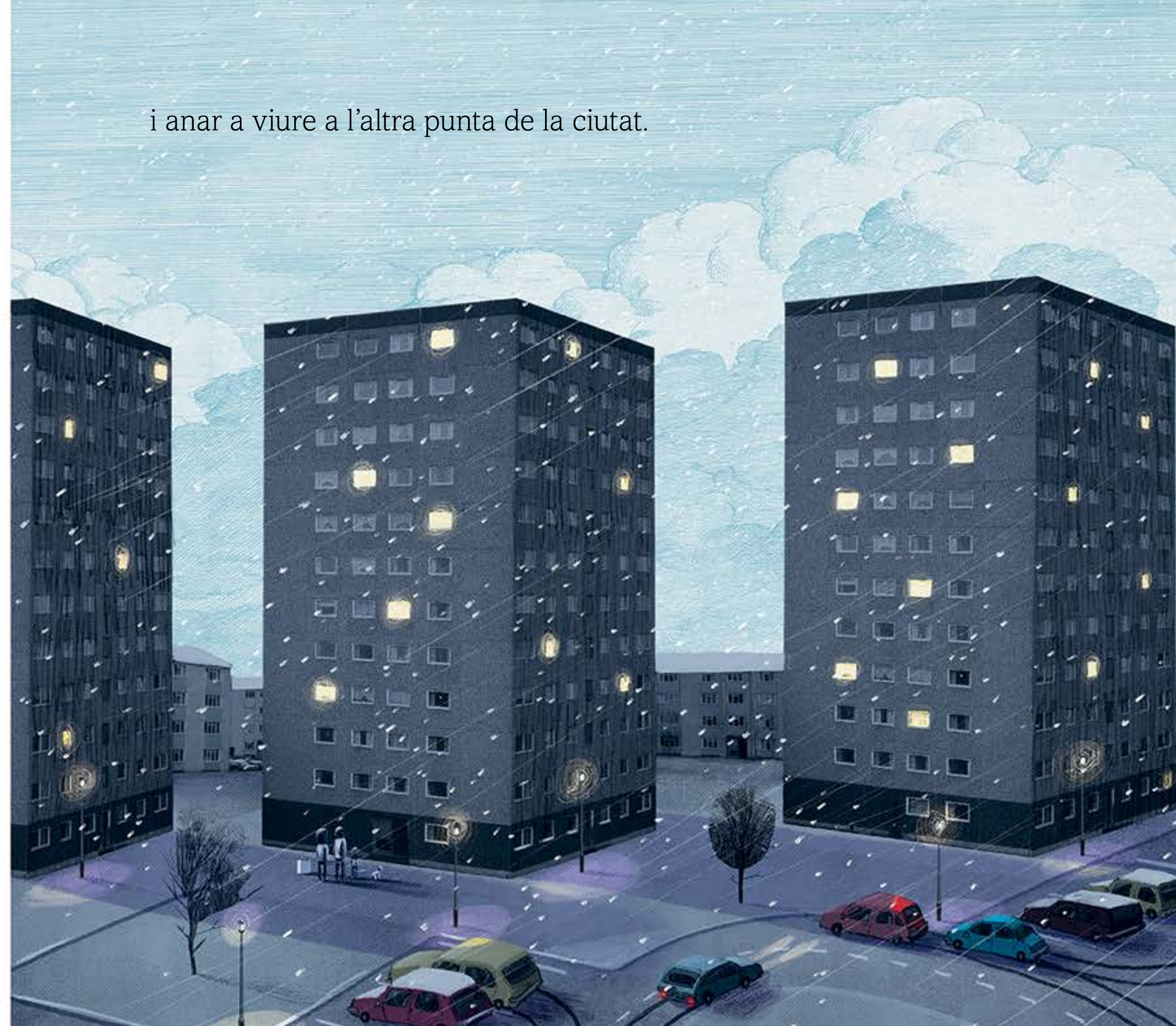

Però un dia, va passar que no hi havia prou diners
per pagar el lloguer i totes les factures.

La Isabel i la seva família van haver de deixar casa seva,
la casa que acollia tots els seus records feliços...

i anar a viure a l'altra punta de la ciutat.

Per primera vegada en la vida, la Isabel
no podia trobar res bonic per animar-se.

Aquella part de la ciutat semblava ben bé
com els seus sentiments: freda, trista i solitària.

Una família va passar pel seu costat amb un cotxe lluent,
però van mirar a través de la Isabel,

com si ella no hi fos.

Semblava que cap de les altres persones ben vestides
no la veia.

Nota de l'autor

El meu record més antic és de mirar dins d'un armariet d'una caravana. Aleshores no ho sabia, però aquella caravana en una zona rural de South Shropshire seria casa meva durant els sis anys següents.

La caravana era vella i les portes feien un soroll buit i gens agradable quan les tancaves. No teníem televisor, no estàvem connectats a la xarxa elèctrica i teníem fanalets de gas a les parets que s'encenien amb un llumí. Trèiem l'aigua per beure d'una font del jardí, que ens anava força bé fins que vam trobar una granota morta a dins.

Jo compartia una petita habitació de la caravana amb el meu germà i encara tinc present la imatge del gel que brillava a les potes metàl·liques dels llits els matins freds d'hivern. Al pic de l'hivern, ens congelàvem, literalment.

Llavors, per què vivíem així? Ras i curt, perquè érem pobres.

Tanmateix, tot i la manca de diners, tot i la roba de segona o tercera mà i les sabates heretades, hi va haver dues coses que no em van faltar mai: amor i llibres.

Hi havia un bibliobús que aparcava a prop d'allà. Jo baixava per la carretera agafant fort el carnet de la biblioteca i em DONAVEN tots els llibres que necessitava. Però hi ha gent que no té tanta sort com jo. Hi ha gent que no té accés a aquell salvavides literari ni a la bellesa i les meravelles del camp de què jo vaig poder gaudir lliurement quan era petit. Hi ha gent que no té amor.

És per això que volia escriure la història de la Isabel. Avui dia, hi ha més de quatre milions d'infants que viuen en la pobresa al Regne Unit. Això vol dir més de quatre milions d'infants* que passen gana, que passen fred i cansament, que no tenen el material escolar que necessiten, que no tenen les mateixes oportunitats que els altres. Aquests infants sovint són ignorats, i és per això que volia explorar la idea d'invisibilitat en aquest conte.

Naturalment, la pobresa no és l'únic motiu pel qual la societat passa per alt algunes persones: el món té moltes maneres de dir «aquí no hi caps».

Jo volia intentar contrarestar-ho. Volia dir «sí, Sí que hi caps».

Aquí hi cap tothom.

Tom Percival

Febrer de 2020